

forrás

A Győri Evangélikus Egyházközség időszaki kiadványa

2020 karácsony

Túl sok a zaj. Ismét fülsüketítő hangon szól a ház előtt száguldozó tűzoltó vagy mentőautó. Az utcán sétáló emberek, diákok fennhangon mesélik egymásnak életük történéseit, miközben szól az okostelefonból a kedvenc zenei előadó dala. Gyermek hangos nevetése, örömjongása hallatszik a játszóterekről. Otthonainkban folyamatosan dolgoznak az elektromos készülékek. Búgnak, súgnak, zörögnek, miközben a családtagok hangosan, szinte egymást és minden megszólaló hangot túlbeszélve kommunikálnak. Zavaró a zaj, felpörget, sőt felidegesít, de valahogy mégsem akarunk szabadulni tőle. Furcsán működik az ember. Valahogy a zajokat jobban elviseljük, pedig számítási eredmények, kutatások igazolják, hogy ténylegesen mennyi decibelt bír elhordozni a hallásunk, nem beszélve az idegrendszerünkről. Mégis valahogy a zajban jobban elvagyunk, mint a csendben. Nagy nehezen még ha sikerül is többé kevésbé kiiktatni életünkéből a külső zajokat helyette megszólalnak a belső hangok. Gondoljunk bele hányszor háborog a lelkünk egy-egy híradás, intézkedés miatt. Emberek, különböző hétköznapi helyzetek miatt kerülünk olyan állapotba, hogy fortyogunk, feszülünk és pillanatok alatt megszűnik a belső nyugalom, elillan a belső csendesség.

Meddig bírjuk még? Miért nem hallgatunk el? Miért nincs csendességünk? Talán, mert tartunk tőle, ahogy a mondásban is áll „a vihar előtti csend ijesztő”. A csendben mindig történik valami, amit valamilyen minőségi változás követ. A csend után nem lehet minden

Csak Istennél...

Drága mennyei Atyánk! Hozz csendességet életünkbe, hogy Veled találkozhassunk és reménységgel tekinthessünk a jövő irányába. Ne félelemmel, hanem beléd kapaszkodó hittel. Ámen.

ugyanúgy, mint korábban. Bekövetkezik a vihar. De a csend ijesztő is, mert olyan dolgokra leszünk figyelmesek, amire korábban nem. A csendben az érzékszerveink felerősödnek: többet hallunk, látunk, érzünk, tapasztalunk. Ez ijesztővé válhat, hiszen a csendben ismét felfedezhetjük önmagunkat. Ez a találkozás pedig nem mindig kedvező a számunkra. Néha azonban nem árt a tükörbe nézni és szembesülni azzal, hogy mennyire messzire kerültünk Teremtő Atyánktól, a földi hivatásunktól, emberi mivoltunktól. Az egyházi esztendő böjti időszakai minden évben erre a belső csendre, önvizsgálatra hívnak bennünket. Karácsony ünnepét megelőző adventi időszak lila színe is a befelé fordulásra, önvizsgálatra, a csendességre irányítja a figyel-

münket. Bár az utóbbi években erről szinte teljesen megfeledkeztünk. A csend helyett inkább kavalkádos hangzavarral, fényárral, mindenféle külsőséggel akarjuk meghitté, ünnepélyessé tenni az Ünnepet. Az ideai advent azonban másként alakul a járványhelyzet miatt. A korlátozások, a védelmi intézkedések, a kijárási tilalom, az üzletek nyitvatartási idejének rövidítése átírja a megszokottat és talán figyelmeztet arra, hogy lehet másként készülni, másként ünnepelni. Régen elfelejtettük már, hogy nagy szükségünk van a külső-belső csendre, a változásra, a megújulásra. Úgy tűnik, hogy egy vírus, egy kórokozó „segít” nekünk abban, hogy ismét felfedezzük a csend jótékony hatását. Jótékony, hiszen megszólít, szembesít önmagammal, majd átformál.

Nem vagyok magamra hagyva, Isten belép a csendességembe. A Szentírásban az ember és Isten találkozása a csendben lesz igazán személyes. Gondoljunk a szolgálatában megfáradt Illésre, akinek Isten halk, szelíd hangban jelenik meg vagy Jézusra, aki oly sokszor magányosan elvonul imádkozni. Találkozások. Isten és az ember nagy találkozása. A találkozásból pedig változás fakad, minőségi változás. Megérett az emberiség arra, hogy ismét minőségi változáson menjen keresztül, de ez nem megy egyedül különböző átalakító eszközök segítségével csakis Istennel. Elérkezett az idő a csendhez, ahogyan a zsolttáros írja: „Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet.” Zsolt 62,6 Különösen aktuális üzenet ez a számunkra a mostani járványhelyzetben. Sok a félelem, a bizonytalanság. Tervezünk, de minden napról napra változik. Elfáradunk. Talán ez a csendesebb Karácsony meghozza az áttörést, hogy az ideai Ünnepen valódi találkozásban legyen részünk és boldogan énekeljük szeretteink zárt körében: „Csendes éj! Tiszta szent éj! Szív, örülj, higgy, remélj! Isten szent Fia jött ma hozzád, Békét, életet és reményt ad. Krisztus megszabadít, Krisztus megszabadít!” (EÉ 167,3) Ez a csend nem rettent, hanem reménységet ad, hogy előre tudjuk tekinteni, minden viszontagság ellenére tervezni tudjuk a jövőt. A jövőnk pedig Isten kezében van, így csak Istennel érdemes élni a mindennapjainkat. Ne félj a csendtől, mert ott Vele találkozhatsz! Ámen.

Csorbáné Farkas Zsófia
lelkész

Egy levéltári projekt margójára

Manapság hazánkban is egyre népszerűbbé válnak a történelem megismerésének alternatív forrásai. Ebből a szerteágazó halmazból kiemelkedik jelentőségét tekintve az oral history módszereivel gyűjtött interjúk, riportok csoportja, melyek különösen is hasznos eszközei lehetnek a múltról alkotott képünk árnyalásának, finomításának. Egyházközségünk levéltára is szeretne – a járványhelyzet lecsengését követően – útjára indítani egy ilyen kezdeményezést, s ebben kéri a gyülekezet minden vállalkozó kedvű tagjának közreműködését.

A mai napig előszeretettel használjuk köznyelvi szinten a „modern korunk”, „modern világunk” és ehhez hasonló szófordulatokat. Ugyanakkor sokakban talán nem is tudatosult, de valójában a harmadik évezred hajnalának emberét – világnézetét tekintve – sokkal inkább a posztmodern jelzővel lehetne címkézni. A posztmodern gondolatosság első előfutárai már a 19. században megjelentek, ám valódi paradigmaváltásra csak a második világháborút követően került sor. A posztmodern gondolkodás – nézetem szerint – nem egy magában álló, zárt rendszer, sokkal inkább hegeli értelemben véve antitézis, tehát valaminek – jelen esetben a modern gondolkodás jellegzetességeinek – a tagadása. A posztmodern világnézet legfrappánsabb definícióját talán Jean-François Lyotard francia filozófus adta, aki a következőképpen fogalmazott: „Vég-sőkig leegyszerűsítve, a »posztmodern« a nagy elbeszélésekkel szembeni bizalmatlanságban határozom meg.” A mindennapokban ennek hatását leginkább abban élhetjük meg, hogy minden relativizálódik, megkérdőjeleződnek korábban biztosnak vélt értékek, igazságok, tények, egyáltalán az objektív megismerésbe vetett hit maga is kezdi elveszíteni létjogosultságát. Ez a fajta szemlélet napjainkra mindent áthat, így természetesen a múltról alkotott véleményünket is formálja és meghatározza.

A posztmodern szemléletet valló történészek – így például az amerikai egyháztörténész, Hayden White – legszélsősé-

Ittzés Mihály konfirmandusokkal

gesebb esetben az egész tudományterület létjogosultságát vitatják, és a történelmi munkákat nemes egyszerűséggel fikciónak tekintik. Esetükben tulajdonképpen egy nagyon pesszimista szemléletről beszélhetünk, mely kizárja a történelmi valóság megállapíthatóságának reális lehetőségét. Ugyanakkor az ember mégiscsak bizonyosságra vágyik, nem kíván gyökértelemmé válni, szeretne valamilyen biztos fogódzkodókat találni életében, melyek segítségével kialakíthatja identitását. Ehhez pedig szükségyszerűen hozzátartozik a múlt is, annak személyes, családi, közösségi, lokális, nemzeti, s végső soron globális dimenziója egyaránt. Ebből fakadóan – talán némiképp ironikus módon – a hivatalos történetírás devalválódásával párhuzamosan mind jobban felértékelődtek akár a módszerek, akár a források tekintetében azok az alternatív lehetőségek, melyek korábban nem képezték a professzionális történetírás klasszikus eszköztárának részét.

Egyre inkább előtérbe kerül a vállaltan szubjektív, szemé-

lyes múltértelmezés, melyet a posztmodern kritika nyomán egyáltalán nem tekinthetünk hiteltelenebbnek, mint a klasszikus levéltári forrásokat, melyek használata korábban szinte egyeduralkodónak számított a kutatások során. Ebben a sorba illeszkednek azok a projektek, melyek az által kívánják ismereteinket gyarapítani egy-egy téma kapcsán, hogy olyan személyeket vonnak be a tárgyalt kérdéskörök feldolgozásába, akik személyesen élték át a kérdéses eseményeket, s arról saját tapasztalatokkal rendelkeznek. Ennek legkézenfekvőbb módszere pedig az interjúkészítés.

Fentiek jegyében merült fel a gondolat, hogy a hivatalos levéltári forrásokat kiegészítendő, életre hívunk egy archívumot, melyet gyülekezetünk még élő tagjainak visszaemlékezései alkotnának. Terveink szerint a feltett kérdések nem szűken, csupán a gyülekezet múltjára fókuszálnának, hanem teljes életutakat kívánunk rekonstruálni, kitekintve a szűkebb és tágabb környezet múltjára is.

Kezdeményezésünk sikeréhez azonban elengedhetlen

az is, hogy legyenek olyan gyülekezeti tagjaink, akik szívesen mesélnének saját, személyes sorsukról, életútjukról. Az elkészült interjúkat természetesen csak az interjúalanyok hozzájárulásával fogjuk bármilyen célra felhasználni, azokat nem tervezzük a nagy nyilvánosság elé tárni. Sokkal inkább az a célunk, hogy egy olyan archívumot hagyjunk utódaink számára, mely túl a száraz, hivatalos dokumentumokon, a gyülekezet múltjának egy sokkal élőbb, színebb képét hivatott visszatükrözni. Vállalkozó szellemű gyülekezeti tagjainkat ennek jegyében arra kérnénk, hogy akár a lelkeszi hivatalon keresztül, akár közvetlenül a győri evangélikus levéltár megkeresésével jelezzék a projektben való részvételi szándékukat.

Talán igaza van a posztmodern kritikának, s objektív múltfeltárás nem lehetséges. Ám tulajdonképpen ez nem is kell, hogy cél legyen. Elégséges lehet az is, ha az érintett közösség konszenzusra tud jutni saját múltértelmezése tekintetében, s ehhez egy ilyen archívum életre hívása nagymértékben hozzájárulhat. Hiszen, bár egy-egy elbeszélő csupán a saját történetét mondhatja el, a jövőbeli kutató összevetheti ezeket az egymástól független beszámolókat, s megragadhatja azok közös gyökereit. Ebben az esetben pedig ez a történet tekinthető az érintett közösségek közösen elfogadott múltértelmezésének.

Világi Dávid
történész, levéltáros

Az iskolákban kötelezővé váló hitoktatással az egyház sajátos helyzetbe került. Egyrészt olyanokat is elérhet, akik a fakultatív hittanba bizonyosan nem kapcsolódnának be. Másrészt viszont az óraszám nagyon megszaporodott, a szervezése komoly terheket ró ránk, s nem mellékesen szükség van olyanokra, akik megtartják ezeket az órákat. Most két olyan elkötelezett hitoktatót kérdezek, akik évek óta besegítenek az órák ellátásába, és segítik szolgálatunkat.

Hit-oktatás

DEÁK ÁGOTA

Még a teológiáról ismerjük egymást, de nem tudom, hogy honnan jöttél oda és mi indított?

13 éves koromban kerültem be a Budapest Deák téri gyülekezetbe, addig nem volt semmilyen kapcsolat az egyházzal. Abban az évben keresztelt meg Takácsné Kovácsné Zelma, és konfirmált meg id. Dr. Hafenschner Károly. Onnantól kezdve folyamatosan és aktívan vettem részt a gyülekezet életében: ifi, gyermekmunka, majd teológus hallgatóként is. Mielőtt az Evangélikus Hittudományi Egyetemre jelentkeztem, jártam a Kereskedelmi, Vendéglátóipari és Idegenforgalmi Főiskolára is, majd dolgoztam is egy évet. Ez alatt ért meg bennem a döntés, hogy a lelkési pályára szeretnék menni.

Nemrégén elvégezted a hittan szakot is a teológián, nem volt furcsa újra felvételizni oda, ahol már végeztél egyszer?

Furcsa volt, de jó értelemben, örömmel mentem vissza. Jó volt látni a régi tanárokat, találkozni ismerősökkel és kicsit megint diáknak lenni, bár

nem volt könnyű a munka mellett elvégezni az egy évbe sűrített sok feladatot. Örömmel fogadtak, és szép emlék maradt végül az az egy év.

Kaptál új impulzusokat, segítséget a jelenlegi szolgálathoz?

Sokat jelentett, hogy egy-egy témát több szempontból jártunk körül, választ kaptunk gyakorlati kérdésekre, problémákra is.

Fontos része volt mindennek az, hogy ott sorstársakkal, hitoktató társakkal találkoztunk, akikkel mélyen és őszintén tudtunk beszélgetni, egymástól ötleteket meríteni és bátorítást kapni.

Véleményed szerint a kötelező hitoktatásnak van pozitív hozadéka a gyülekezetek életében?

Szerintem nagyon sok! Összefogva a lelkészekkel, ez jó kiindulási alap a családok látogatására, megismerésére, és a gyermekeken keresztül a bevonásukra is. Ugyanakkor nagy kihívás az is, hogy teljesen új helyzetben, másképpen kell őket megszólítani és olyan alkalmakat kínálni, amik valóban érdeklik őket.

Végül pár szót hallhatunk a családotról?

Felpécen élünk. Férjem Téten háziorvos. Nagylányom 13 éves, a két kisebb 5 és 5 és fél. A felpéci gyülekezethez tartozunk, de részt veszünk a ménfőcsanakai gyülekezet életében is. Van 2 kutyánk és 4 koromfekete cicánk.

JERABEK-CSEREPES CSILLA

Ha jól emlékszem, nem vagy győri, de még nem is a környékből jöttél. Honnan származol?

Budapesten születtem, egy kertvárosi részen, Cinkotán nőttem fel. Evangélikus családból származom, a gyülekezeti élet mindig is meghatározta a családjunk életét. A Cinkotai ifi tagjaként sok lelki élményt szereztem az éjszakai nyúló beszélgetések, a balatonszárszói táborok, a Tazizé-találkozók és Szélrózsák alkalmával.

Hogyan kerültél Kajárpécre?

Tíz éve költöztünk a családommal Kajárpécre. Férjem, Smidéliusz András a kajárpéci gyülekezet lelkésze, illetve állandó helyettesként szolgál Felpéc és Gyömöre településeken is. Két lányunk van, Hanna a Péterfyben nyolcadikos, Flóra elsős a bencés gimnáziumban. Nővérem, Puláné Jerabek Ivett és családja a győri gyülekezet oszlopos tagja.

Az eredeti végzettséged nem a hittanhoz kötődik ugye?

Gyerekkorom óta közel állt hozzám a természet, így a gimnázium biológia tagozata után a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem kertészmérnök karán, ezen belül környezetvédelem szakirányon folytattam tanulmányaimat. A Keresztény Ökumenikus Diákegyesület tagjaként fogalmazódott meg bennem, hogy elvégezzem a teológia hittanár szakát is. Ez a kettő nemcsak időben fonódott össze, hanem a gyakorlatban is, a másoddiplomám a hit és a környezetvédelem kapcsolatát boncolgatta. A gyermekmunkában a korábbi szolgálati helyünkön is aktívan részt vettem, dolgoztam a környezetvédelem területén, illetve kezdetek óta tagja vagyok egyházunk Ararát Teremtésvédelmi Munkacsoportjának, így számomra ez a lát-

szólag távol álló két terület szorosán összekapcsolódik.

Otthon is besegítesz a hitoktatásba?

Ötödik éve vagyok a győri gyülekezet főállású hitoktatója, jelenleg négy állami iskolában végzek heti 24 órában hitoktatást, emellett két fakultatív gyülekezeti hittancsoportom is van Kajárpécon, de ez az országos egyházi megbízásom szempontjából nem különül el.

Nem csak hitoktató vagy, hanem lelkészeleség is, mindkettő szolgálat. Hogy éled meg ezt a mindennapokban?

Még az egyetemi éveim alatt megházasodtam, tehát az önálló életemet mint lelkészeleség kezdtem, amely valóban egy sajátos élethelyzet. Talán a legfontosabb, hogy megtalálja az ember az egyensúlyt a családi élet és a gyülekezeti szolgálat között, felismerve, hogy adott helyzetben hol van nagyobb szükség a jelenlétére.

Köszönöm szépen a mostani válaszaitokat, az eddigi és ezutánai segítségeteket, azt hogy jobban megismerhettünk Benneteket, és szeretettel végzitek a szolgálatotokat!

Vancsai József
lelkész

Gondolatok járvány idején

BIZTONSÁG

Márk evangélista Krisztusról szóló biztonságtételének rögtön az elején beszámol Péter és testvére András, valamint a Zebedeus fiainak, Jakabnak és Jánosnak az elhívásáról. A két testvérpár halászattal foglalkozott, az előbbiek kevésbé tehetősek, az utóbbiak viszont jómódúak lehetnek. Jézus hívó szavára mind a négyen azonnal Vele tartottak. Úgy tűnik, mintha a megszokott, biztos egzisztenciájukat otthagyták volna az ismeretlen bizonytalanért. De valóban így volt? Ők négyen a bizonytalanért hagyták ott a biztosat? ...

A Covid 19 globális méretű fertőzése egy óriási felkiáltójele az emberiség számára. Amit biztosnak vélünk, a megszokott dolgaink, amiről úgy gondoljuk, hogy stabil pillérei életünknek pillanatok alatt romba dőlhetnek. Búcsút mondhatunk állásunknak, meginoghat az anyagi helyzetünk, de ami még fájdalmasabb, elveszíthetjük egészségünket, sőt életünket, szereteteinket is.

Senki nincs biztonságban... Ám ez a járvány előtt is így volt. A Szentírás egyértelműen figyelmeztet minket, „minden test olyan, mint a fű, és minden dícsősége, mint a mező virága: megszárad a fű és virága elhull, de az Úr beszéde megmarad örökké.” Szemléletes kép ez arról, hogy évek múlásával, de olykor egy kis idő alatt, hogyan hajlik alá a korábban tündöklő élet.

Az Úr így szólt a tanítványokhoz: Jöjjetek utánam! És azok azonnal követték őt. Hátrahagyták az addig megszokott életvitelüket a korábban ismeretlenért, de nem a biztosat a bizonytalanért, hiszen nincs semmi ebben a világban, amire emberileg biztosan alapozhatnánk. A Szentlélek Isten csodálatos munkája, ha valaki Krisztus követőjeként elengedi földi, bizonytalan kapaszkodóit az egyetlen örök biztosért, Isten országáért, annak igazságaiért és az Úr beszédeire építi életét, Őt követi egy életen át. Erre hív, ezért hív bennünket is az Isten.

Mesterházy Zsuzsanna
lelkész

KÖZÖSSÉG

„Könnyebb rombolni, mint építeni” - ennek igazsága pedig nem csak kézzel épített dolgainkra, de a közösségekre nézve is igaz. Ráadásul nem csak az ember képes a rombolásra, de ahogyan az idő múlása erodál egy épületet, úgy külső, tőlünk független élethelyzetek is ugyan ezt teszik a közösségekkel. Ezt éljük meg napjainkban a járvány felfutási időszakában, hiszen a megbetegedések és halálozások számának növekedése óvatosságra és otthonmaradásra int. Ha másért nem, azért biztosan, nehogy mi legyünk azok, akik megfertőzve másokat veszélyeztetjük életüket!

Valóban, a közösség egyik alapját, a fizikai kontaktust igyekszünk otthonmaradással, távolságtartással minimalizálni, ugyanakkor nem kell és nem

szabad lemondani a pandémia előtt megélt közösségeinkről! Ebben pedig remélhetőleg felértékelődik az imádság szerepe, hiszen amikor egymásért és közösségeinkért kulcsoljuk össze kezünket, jó arra gondolni, hogy velünk együtt mások is ezt teszik otthonaikban. A kapcsolattartás fizikai kontaktust nélkülöző lehetőségének, mert akár egy e-mail, egy telefonhívás azt az üzenetet hordozza, hogy mások is gondolnak rám. Az otthoni éneklés pedig egybecseng mások otthoni énekével. És jó arra gondolni, hogy ha nem is egymás mellett, de mégis együtt lehetünk a mi Urunk előtt éneklésben, imádságban, egymásra gondolásban! Reméljük, nemsokára ismét a megszokott módon!

Csorba János
igazgatólelkész

FELELŐSSÉG

„Őrzője vagyok én a testvéremnek?”

Aki cselekvőképes, az mindig felelős. Felmerül bennem a kérdés: Vajon a gondolati és szólásszabadságra nem terjed-e ki a felelősségünk? Gondolhatok-e, amit akarok és mondhatok-e bármit? Magyarország Alaptörvénye kimondja: „Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.” (IX. cikk) (Aki önként le nem mondott róla). A Szentírás szerint a szólásnak nem csak joga van, hanem felelőssége is: „Ami mond az ember, annak a gyümölcséből fog jóllakni a teste, és amit a beszéde terem, azzal kell jóllaknia.” (Péld. 18,20) Szabadon mondhatunk bármit, de a beszédünk gyümölcséből fogunk jóllakni. Van felelősségünk. Nem mindegy mit terem majd a beszédünk!

„Feltegyem a maszkot? Ne törődjek a felhívással?” – gondolkodik magában az ember. Megnézi mások, hogy döntöttek, (vagy megnézi, mit mond „valaki” az interneten) és dönt ő maga is. (Állítja, hogy szabadon döntött!) A tett, a fontolgatás szakaszában még visszafordítható. Még nem történt meg. Talán nem is fog megtörténni. De a gondolat tetté válik, testet

ölt, és ténnyé válik. Lehet jó vagy rossz, kicsi, vagy nagy dolog. Aki tette, elmulasztotta ettől a pillanattól felelős. Utólag szeretné az ember levakarni magáról a bűnt. Mutogat mindenki másra, azt mondja: „Az asszony, akit mellém adtál, ő...” az oka mindennek. (1Móz 3,12) „A kígyó szedett rá...”! Azt kérdi: „Hát őrzője vagyok én a testvéremnek?” (1Móz 4,9) De a mulasztás vagy tett megtörtént.

S Ágnes asszony a patakban
Régi rongyát mossa, mossa -
Fehér leple foszlányait
A szilaj hab elkapdossa.
Oh! irgalom atyja, ne hagyj el.
(Arany János:
Ágnes asszony)

Csak a felelősség itt még nem ér véget. Hiszen, ami egyszer megtörtént, az megtörténhet máskor is: Precedens teremődött. A „vétlenek” fejében csirázik már a gondolat: „Hátha nekem sikerül! Hátha az én esetenem nem veszik észre.”

Ezt gondolod? „Majd meglátod azon a napon, amikor rejtekhelyet keresve szobáról szobára mész.” (1Kir 22,25) Érzede: Felelősek vagyunk egymásért! Őrzője vagy a testvérednek! „Vigyázzunk egymásra!”

Jánosa Attila
lelkész

EGÉSZSÉG

Csak egészség legyen!

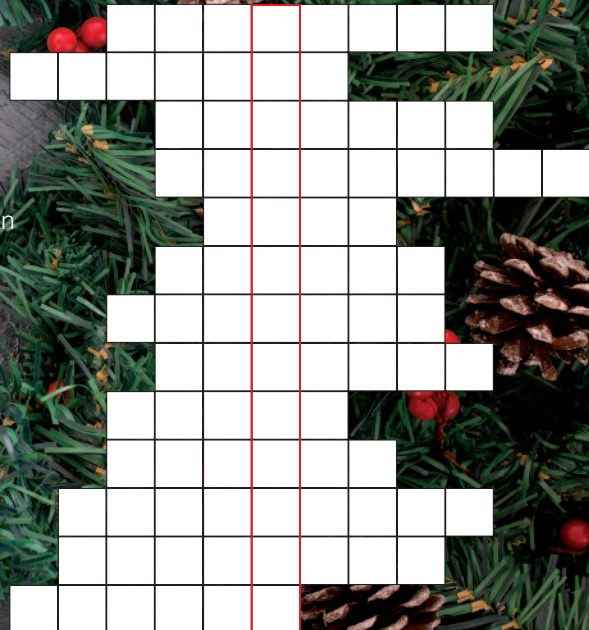
Jól ismerjük a fenti mondatot, ami ebben a szokatlan időszakban, amikor pontosan egészségünket érezzük fenyegetve, akkor még inkább fontosnak látszó kijelentés. De mi is az egészség? 1848-as megalakulásakor a WHO az egészséget a következőképpen határozta meg: „Az egészség a teljes testi, lelki és szociális jóllét állapota, és nem csupán a betegség hiánya”. Ezt érdemes átgondolnunk, mert a köznyelv a fogalmat erősen a betegség hiányára szűkíti le, most éppen a vírusmentes életre. Pedig ennél jóval többről van szó. Tény, hogy komoly hang-

súlyeltolódásnak vagyunk tanúi világunkban a testi egészség javára, szigorúan az „egészségtudatosság” jegyében, miközben a lelki, teljesen háttérbe szorult. A gyógyszeripar szárnyal, és a vakcina, mint valami profán szentség lebeg az ember szeme előtt, ami majd megváltja ebből az állapotból. Persze testileg lehet, de a lelki mélyrepülés tovább folyik, ha nem jön markáns változás, ha a lélek fuldokolása, nem az Isten utáni vágyban gyógyul. Talán egy szokatlan karácsony segít, amiben újra rátalálunk a Megváltóra, a jászolhoz s a kereszthez való odakuporodásban. Így legyen!

Vancsai József
lelkész

Karácsonyi keresztrejtvény

1. Ószövetségi prófécia: De eljön Sionhoz a ... (Ézs. 59,20)
2. Az angyal, aki Jézus születésének híret vitte Máriának
3. Napkeletről érkeztek Betlehembe
4. Az angyali híradás a pásztoroknak: Üdvözítő ... ma nektek!
5. Idős özvegyasszony, aki felismerte a kis Jézust a templomban
6. Próféta, aki Jézus születésének a helyét kijelentette
7. Próféta, aki ezt írta: A szűz fogan méhében és fiút szül
8. A város, ahol Jézus szülei éltek
9. Jézus anyjának a neve
10. Jézus apjának a neve
11. A kis Jézus első látogatói
12. A város, ahol Jézus született
13. Idős, istenfélő férfi, aki karjaiba vette a kis Jézust a templomban

Megfejtés:

Az anyagiak kérdése anyagiasság nélkül...

Őseink az épített örökséggel és a szerteágazó gyülekezeti munkával nem csak lehetőséget, de felelősséget is hagytak ránk! A jövő nemzedékének a nevelését, tanítását végző intézménnyel, amelyben közel 950 diákkal és óvodással foglalkozunk, nem beszélve a közel 100 idős ellátását biztosító szeretetházunkról, valamint a hozzájuk kötődő családokról és dolgozókról. Egyházközségünk pedig túl intézményfenntartó voltán, részben vagy egészében gondoskodik az egyházi szolgálatban állók (lelkészek, irodai alkalmazottak, kántorok és egyházfik) megélhetéséről is. Mindezekhez pedig hozzá tartozik még az, amit saját háztartásunk fenntartásából ismerünk, a rezszi, az épületek állagmegóvása és egyéb költségek. És ahogyan az ember az otthoni dolgokkal kapcsolatban is

mérlegel: mire van lehetőségünk és mire nem, hasonlóképpen zajlik ez egyházközségünkben is. Hiszen a fentebb említettek miatt különösen is fontos anyagi stabilitásunk, mivel összességében ezer-kétezer család kötődik hozzánk szorosabb vagy lazább szállal.

Istennek és a gyülekezeti közösségért felelősséget hordozóknak hála, a tavaszi karantén időszakát az anyagiak szempontjából viszonylag jól átvészeltük. Köszönjük az összegyűjtött és átutalt vagy utólag befizetett perselypénzeket, az adományokat, az egyházfenntartás összegének kiegészítését, melyek javarészt le tudták fedni azt a hiányt, ami a bérbeadások elmaradásából és a csökkentett bérleti díjak összegéből keletkezett, így a költségvetés majdnem 50%-ban teljesülni tudott az év közepére.

Az esztendő második felében azonban már nem tűnik ilyen kiegyensúlyozottnak, hiszen a templomlátogatáson már érződik, hogy felszálló ágban van a járvány, nem beszélve az év második felében jelentős összeget kitevő templomi bérleti díjak elmaradásáról. Ezek több millió forintos kiesést jelentenek, ami számottevő összeg költségvetésünkben. Ugyan igyekezzünk minden pályázati lehetőséget megragadni, javarészt sikerrel, de ezek olyan célzott támogatások, amelyek nem csoportosíthatók át, így nem pótolhatják a működéshez szükséges anyagi forrásokat. Ezért most különösen is kérjük a testvérek anyagiakban is hordozott felelősségvállalását, hogy feladatainkat, kötelezettségeinket, szolgálatainkat el tudjuk látni. Tervezzük az istentiszteletek felvételét ismét közzé tenni yo-

utube csatornánkon, hogy azokat is elérhessük, akik a járvány terjedésének fokozódása miatt inkább otthon maradnak. Ugyanakkor kérjük a testvéreket, hogy a tavaszhoz hasonló módon a perselypénzt akár összegyűjtve, havonta egyszer utalják el az egyházközségnek, illetve ha van rá lehetőségük és anyagi erejük, támogassák adományaikkal a közösséget, hogy átvészelhessük ezt a mindannyiunk számára nehéz időszakot. Egyházközségünk számlaszámunk: 10700031-25055203-51100005 Győri

Evangelikus Egyházközség
Előre is köszönjük a testvérek felelősségvállalását és az áldozatos adakozást a közös célokért! Isten áldása kísérje családjainkat, szeretteinket!

Csorba János
igazgatólelkész

A **Heti Világgazdaság** című lap ez évben is elkészítette a száz legjobb magyarországi gimnázium listáját. A Deák Téri Evangélikus Gimnázium ismét az első helyen végzett az egyházi intézmények között, a legjobb gimnáziumok rangsorában pedig a tizennyolcadik helyet foglalja el. A győri Péterfy Sándor Evangélikus Gimnázium szintén a legjobb száz közé került a gimnáziumi rangsorban. E két intézmény igazgatóját kérdeztük az eredményről és háttéréről.

Evangélikus iskolák a legjobbak között

Intézményvezetőket kérdeztünk az előkelő helyezésről

Szeretettel tanítani és megértéssel nevelni

Kolarovszki Zoltán, a győri Péterfy Sándor Evangélikus Gimnázium, Általános Iskola, Óvoda, Alapfokú Művészeti Iskola és Kollégium igazgatója

– A Péterfy idén a HVG középiskolai rangsorában a kilencvenyedik helyen szerepel, vagyis a száz legjobb magyarországi gimnázium egyike. Igazgatóként miként értékeli ezt? Volt már az intézmény ezen vagy hasonló listán?

– Legutóbb 2018-ban szerepeltünk a HVG középiskolai rangsorában, akkor a hetvenhatodik helyen. Akkor is, és most is büszkeséggel töltött el a diákjaink szorgalma és pedagóguskollégám odaadó munkája. Tisztelettel gondolok Hallgatóné Hajnal Juditra, iskolánk korábbi igazgató asszonyára, aki alapos, a minőség iránt elkötelezett munkájával megalapozta ezeket a szép eredményeket. Az elismerés természetesen jólesik, de ennél talán fontosabbak a diákjainktól és családjaiktól érkező köszönő szavak, és ezekből bőségesen akad. Itt említeném meg, hogy iskolánk fenntartója a Győri Evangélikus Egyházközség – Csorba János igazgató lelkész úr tolmácsolta a gyülekezet elismerését is.

– Ezzel az elismeréssel együtt nehezedik valamilyen nyomás önre mint igazgatóra, esetleg a tanári karra?

– Véleményem szerint nem nehezedik ránk nyomás. Ajándékként élem, él-

jük meg a HVG rangsorában való szereplést. Az ajándékot pedig meglepetésként éli meg az ember, és örül neki. Ugyanolyan elkötelezettséggel fogunk dolgozni a továbbiakban is, mint eddig. Ha ez újabb ajándékokat eredményez, annak nagyon fogunk örülni.

– Mit gondol, mi vezethetett ehhez a helyezéshez?

– Az általános iskolánkban dolgozó tanítók és taná-

ket – ez a legfontosabb. A tanulóink többsége átlagos képességekkel rendelkezik, a pedagóguskollégák magas színvonalú munkájukkal hozzák ki a legtöbbet a rájuk bízott gyermekekből.

– Hogyan jellemezné a Péterfy-gimnázium szellemiségét?

– Mi egy „nagy család” vagyunk, ahol vannak kicsik – ők az óvodások –, akiket szeretettel vesz körül az

– A felvételt az általános iskolából hozott eredmény és a központi felvételin elért pontszám határozza meg. A szóbeli meghallgatás ismerkedés, ahol az evangélikus-keresztyén értékek iránti elkötelezettségről tájékozódunk. Ennek köszönhetően iskolánkba döntően olyan tanulók nyerne felvételt, akiknek a családjában megvan a keresztyén gyülekezethez való tartozás igénye. Ezt a kötődést a megszokott formákon túl – áhítatok, hittanórák – azzal is erősítjük, hogy elvárás a diákjaink felé, hogy rendszeresen vegyenek részt gyülekezeti, istentiszteleti alkalmon.

– Terveznek-e további fejlesztést, vezetnek-e be újításokat az intézményben a jövőben?

– A mondás szerint jól bevált recepten nem érdemes változtatni. Ez persze nem igaz... Természetesen fenntartjuk az iskola képzési szerkezetét, a csoportbontások rendkívül nagy számát, a kifejezetten jó oktatási infrastruktúrát. Ezen túl megpróbáljuk minél nagyobb mértékben kihasználni a digitális eszközökben, oktatásban rejlő lehetőségeket. Hiszünk benne, hogy a mindenható Isten áldása van és lesz az iskolánkban folyó nevelő-oktató munkán.

Összeállította:

Torda Eszter

Forrás: *Evangélikus Élet*

rok megalapozzák a középiskolai tanulmányokat, a továbbhaladó diákoknál ez nélkülözhetetlen. Kívülről is komoly érdeklődés van a gimnáziumunk iránt. E kettőnek köszönhetően a középiskolánk és a tanulmányok iránt elkötelezett tanulók nyerne felvételt a Péterfybe. Ez igaz a négy- és a nyolcosztályos gimnáziumi képzésre egyaránt. Ki kell emelni a középiskolai tanárok által hozzáadott pedagógiai érté-

ővodai közösség, és vannak nagyok, ők a gimnazisták, akik már a felnőtt életre készülnek. A családban a legfontosabb a megértés és a segítség nyújtása. Szeretettel tanítani és megértéssel nevelni. Azt a szeretetet, amit a gondviselő Isten kegyelméből nap mint nap megélhetünk, próbáljuk gyakorolni az iskola mindennapi életében is.

– Miként döntenek el, hogy kit vesznek föl a gimnáziumba?

„Nagy hálát adjunk az Atyaistennek...” (48. ének)

Hálaadással kezdem, van miért... e sorok írásakor nincs fertőztünk az új vírussal.

Nehéz és örömteli pillanatok voltak bőven az elmúlt időszakban.

Március 16. – az utolsó áhítat tavasszal, amin az akkori szabályokat betartva még együtt lehetünk. Dátumokat nehezen jegyzek meg, de ez a bejelentés „beleégett” az emlékezetembe. Nem lehetnek foglalkozások olvasom a bejegyzést naptáramban, látogatási tilalom, csomagok 3 napos elzárása...

Szívet melengető és szívszorító képek jönnek elém:

– az első hozzátartozó, akit zokogni láttam aznap reggel, amikor első nap megtudta, nem jöhet be ágyban fekvő édesanyjához;

– anyák, akik az ablakban várják a megbeszélte időpontban fiúk vagy lányuk érkezését, hogy legalább messziről láthassák szeretteiket;

– néni, aki naponta elfelejti, milyen időket élünk, és a legtermészetesebben közli, hogy most fog bejönni a fia. Nap, nap után mondjuk – nem lehet. Előkerülnek a maszkok - és ebben segítenek, mert csak rá kell mutatni: tetszik tudni, a vírus... – és már tudja...

– néni, aki előveszi már egy ideje pihenésre ítélt varrógépét, és hozzátartozóinak varr – maszkot. Szeretettel, aggódással, hittel, hogy nem fog történni semmi baj.

– a férfi, aki Budapestről néhány percért lejött, hogy megkocogtatva az ablakot várja, míg nehezen mozgó anyukája megjelenik a földszinti ablakban;

– 95 éves néni születésnapjára köszöntése – az üvegfolysó két oldalán;

– kedves köszönő szavak a dolgozóknak egyik lakónktól (még most is kint van a faliújságokon), aki ezzel nagyon meglepett és megörvendezett bennünket;

– sokan töltötték idejüket színezéssel (szebbnél-szebb alkotások születtek), rejtvényfejtéssel, olvasással, TV nézéssel. Sajnos unatkoztak és bánkódtak is eleget.

Megannyi szívbe markoló kép, és sok-sok kérdés: mikor lesz már vége?

A félelem, jártomban keltemben megtalált-e a vírus, hisz bármennyire vigyázok (fertőtlenítek, lázat mérek, távolságot tartok, maszkot hordok, betartom feletteseim utasítását stb.) ez az alattomos élődsi rajtam keresztül is bejöhethet... Napi ige gyülekezeti képekkel, online áhítatok, kinyomtatott és kézbe kapott igemagyarázatok lelkészeinktől, megannyi imádság és szeretetteljes ránk gondolás, Isten megtartó kegyelme - és a félelem oldódik, múlik. Kell a türelem, odafigyelés, kitartás, jó szó, mint egy falat kenyér, és ami egyre jobban megfigalmazódik: az összetartás.

Nehéz és még nehezebb időben, mikor most össze itt a második hullám, még inkább kell, hogy az erősebb segítsen a gyengébbnek, a többet bíró a kimerültnék. No, de egy kicsit előre szaladtam, és nem írtam a nyitás feletti örömről, amikor enyhítettek a szabályokon, jöhettek a látogatók és kimehettek a lakók. Az enyhülés napjaiban is óvatosságnak kellett lenni, hiszen nem szűnt meg a járvány, ezért egy zongora koncerten és egy dietetikai előadáson kívül egyéb programot nem tudunk szervezni.

Nagy öröm volt, hogy újra lehetett tartani áhítatot és gyógytornát (persze maszkban és megfelelő távolságra egymástól). Nekünk dolgozóknak egy közös alkalmunk volt, kollégánknak nyugdíjas búcsúztatója. Ő nemcsak nővérként, hanem (korábbi gondnokunkkal együtt) az udvar és erkélyek „virágfelelősként” is hiányozni fog.

Lőrincné) lányától, Hegedüs Gerdától (akitől pizzát is kaptak a dolgozók); süteményt küldött a dolgozóknak Marekné Stubán Beáta, és nagyon finom ételek, sütemények készültek a kapott nagyobb mennyiségű túróból, hála a jólelkű adakozóknak; pénzádományt Vesztergom Józseftől; Horváth Róbertné Zsuzsa pedig összegyűjti nekünk az Evangélikus Élet és a Híd című újságokat,

Ma éppen szociális munka napja van. Szeretném megköszönni az intézményi fenntartó részéről kapott kedves köszöntést! Hálásak vagyunk mindazoknak is, akik imádsággal, adományokkal gondoltak ránk az elmúlt időszakban. A teljesség lehetősége nélkül néhányan: a Magyarországi Evangélikus Egyháztól az intézmény mosószert és öblítőszeret kaptott; a Győri városi önkormányzat nevében dr. Pergel Elza alpolgármester gyümölcsöt adományozott; Farm Tojás Kft. tojást küldött; a Győri Egyházmegyei Karitás nevében Szabó György Béres cseppet és szívószálas gyümölcsöt hozott; Kara Ákos országgyűlési képviselő fertőtlenítőszeret adományozott; szájmascokokat kaptunk: Győriek Győrért csoporttól, Diotex-Bio Kft-től, Bognár Gyöngyi közvetítésével a tétí asszonyoktól, Bogdányi Máriától, egyik lakónk (Lampert

amelyeket nagyon szívesen olvasnak és nézegetnek lakóink (még arra is gondol, hogy fertőtlenítsék azokat!).

Végül hadd idézzek egy kedves levélből, melyet Pálfi Zsuzsanna református lelkész írt: „...szeretném, ha tudnák a Testvérek, hogy a fizikai távolság ellenére nem feledkeztem meg senkiről. Külön-külön egyesével sorra szoktam venni a Testvéreket rendszeresen imádságban, és a Mennyei Atya előtt zörgetek, hogy türelemmel, békességgel és vírusmentesen tudják átvészelni ezt a nehéz időszakot.”

Mi sem kérhetünk egyebet ennél, kiegészítve azzal, hogy vezetőinknek adjon Isten erőt, bölcsességet a nagy felelősség elhordozásához és a nehéz döntések meghozatalához.

Samu Jánosné
mentálhigiénés munkatárs

Forrás – Győri Evangélikus Hírlevél. Főszerkesztő: Csorba János. Szerkesztőbizottság tagjai: Csorba János, Mesterházy Zsuzsanna, Jánosa Attila, Vancsai József. Szerkesztő: Dobó Eszter | Nyomdai előkészítés: Konrád Sándor. Nyomtatta: Palatia Nyomda, Győr. A kiadvány ingyenes. Adományokat köszönettel elfogadunk.

Amennyiben a jövőben nem szeretné megkapni ingyenes kiadványunkat, kérjük írásban jelezze a gyor@lutheran.hu címen.

Ünnepi istentiszteleti rend

december	Öregtemplom			Nádorvárosi templom			Szabad-hegy	Gönyű	Bácsa	Börcs	Öttevény	Győr-szent-iván	Infó
	8:30	10:00	egyéb	8:30	10:00	egyéb	16:00	8:30	15:00	10:00	8:30	15:00	
24.	Cs		CS.J. 16.00			M.Zs. 16:00	M.Zs. 15:00				J.A. 16.30	J.A. 18.00	Szent-este
25.	P		V.J.		Sze.J.		Sze.J.	V.J.	Cs.J.	Cs.J.	Cs.J.	Sze.J.	
26.	Szo		J.A.		V.J.								
27.	V		Cs.J.		M.Zs.								
28.	H												
29.	K												
30.	Sze												
31.	Cs		Sze.J. 17.00		V.J. 17.00		V.J. 16.00			Cs.J. 16.30	Cs.J. 18.00		Óév
1.	P		J.A.		M.Zs.								Újév

Jelölések: Sze.J.=Szemerei János, J.A.=Jánosa Attila, Cs.J.=Csorba János, M.Zs.=Mesterházy Zsuzsanna, V.J.=Vancsai József

KEDVES TESTVÉREK! AMENNYIBEN A KORLÁTOZÓ INTÉZKEDÉSEK AZ ÜNNEPI IDŐSZAKBAN MÉG HATÁLYBAN LESZNEK, AKKOR TEMPLOMAINK ZÁRVA MARADNAK ÉS ISTENTISZTELETEINKET ONLINE FORMÁBAN KÖZVETÍTJÜK. AKTUÁLIS INFORMÁCIÓT HONLAPUNKON (gyor.lutheran.hu) OLVASHATNAK!

Elérhetőségek, lelkeszi körzetek

Honlap: gyor.lutheran.hu • E-mail: gyor@lutheran.hu • Facebook: Győri Evangélikus Egyházközség

Öregtemplom 1. körzet:

CSORBA JÁNOS ig. lelkész (06/20/824-6247)
Belváros, Révfülo, Bácsa, Vámoszabadi, Likócs, Börcs, Abda, Öttevény

Öregtemplom 2. körzet:

JÁNOSA ATTILA lelkész (06/20/824-4618)
Újváros, Sziget, Pinnyéd, Gyárvaros

Újtemplom 3. körzet:

VANCSAI JÓZSEF lelkész (06/20/824-2248)
9024 és a 9023 irányítószám kivéve a Fehérvári út, Szigethy A. út és a Szent Imre út által határolt részt; Gönyű

Újtemplom 4. körzet:

MESTERHÁZY ZSUZSANNA lelkész (06/20/416-3501)
9028 és a 9023 irányítószám a Fehérvári út, Szigethy A. út és a Szent Imre út által határolt részen; Győrszentiván

Intézményeink:

Szeretetház lelkésze: VANCSAI JÓZSEF lelkész (06/20/824-2248)
Iskolalelkészek: CSORBÁNÉ FARKAS ZSÓFIA lelkész (06/20/824-8765);
VANCSAI JÓZSEF lelkész (06/20/824-2248)

Egyházfenntartási hozzájárulásait, melynek a presbitérium által ajánlott összege 10.000 Ft/fő/év, a Győri Evangélikus Egyházközség CIB Bank 10700031-25055203-51100005 számlaszámán utalással is befizethetik.

Kérjük a kedves gyülekezeti tagokat, hogy egyházközségi ügyek (esküvő, keresztele, temetés) intézésekor keressék a lakóhelyük szerint illetékes lelkészt!

Öregtemplomi Központi Lelkeszi Hivatal

Hivatali idő: H–K–Sze–P: 8:00–14:00, Cs: 8:00–16:00 Cím: 9025 Győr, Petőfi tér 2. Telefon: 96/524-532. Mobil: 20/824-8101

ÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK MINDEN GYÜLEKEZETI TAGUNKNAK!